

ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ (3)

Οι άγιοι Απόστολοι ήσαν δοχεία της Χάριτος του Αγίου Πνεύματος. Η Χάρις αυτή γεμίζει και τα υλικά αντικείμενα (σουδάρια ή σιμικίνθια) που χρησιμοποιούν και ενεργούνται με αυτά οι υπερφυσικές ενέργειες, τα θαύματα. Η Εκκλησία μας εορτάζει τον Ιανουάριο την προσκύνηση «των αλύσεων» του αποστόλου Πέτρου. Όταν φυλακίσθηκε στα Ιεροσόλυμα από τον Ηρώδη, δέθηκαν τα χέρια του με αλυσίδες. Αγγελος Κυρίου τον απελευθέρωσε από τα δεσμά της φυλακής. Οι χριστιανοί φύλαξαν τις αλυσίδες και τις προσκυνούσαν με πίστη και πόθο «εις ψυχικήν ευεξίαν». Οι αλυσίδες δέχθηκαν από τον απόστολο Πέτρο «χάριν αένναον» και έγιναν «νοσημάτων ιατρείον, θλιβομένων παραμυθία, λιμήν χειμαζομένων» και μετέδιδαν αγιασμό, σε όσους τις ασπάζονταν με ευλάβεια. Σε ένα τροπάριο του κανόνα της εορτής αναγράφεται: «Ενοχλήσεις δαιμόνων απέλασον (διώξε), αμαρτίας χειμώνα κατεύνασον, νόσους, κινδύνους, θλίψεις τε, και βαρβάρων εφόδους διώκων Πέτρε, από των τας αλύσεις τιμώντων σου».

Ο Ιππόλυτος (235 μ.Χ) ερμηνεύοντας τη διήγηση της διασώσεως των Τριών Παίδων από την καιομένη κάμινο παρατηρεί. *«Η φωτιά αμέσως κατέφαγε τα δεσμά με τα οποία τους έδεσε ο βασιλιάς, δεν άγγιξε όμως τα ρούχα τους, ώστε να φανεί και από αυτό το μεγαλείο του Θεού. Επειδή τα ρούχα ακουμπούσαν τα σώματά τους, αγιάσθηκαν μαζί με αυτούς και δεν καταστράφηκαν από τη φωτιά»*. Η φωτιά σεβάσθηκε τα ρούχα των Τριών Παίδων, γιατί αγιάσθηκαν από την επαφή με το σώμα τους.

Όπως διηγείται ο Μ. Αθανάσιος, όταν ο Μ. Αντώνιος κατέβαινε στην Αλεξάνδρεια, χριστιανοί αλλά και ειδωλολάτρες ακόμη «επιθυμούσαν, αν ήταν δυνατό, να ακουμπήσουν τον Γέροντα, πιστεύοντας ότι θα ωφεληθούν». Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος αναφέρει τις εκδηλώσεις του λαού προς τον επίσκοπο της Αντιόχειας Μελέτιο, που επέστρεψε από την εξορία. Όταν πλησίασε στην πόλη, «οι μέν πλησίον ήρχοντο και ποδών ήπτοντο (δηλαδή, αγγιζαν τα πόδια) και χείρας κατεφίλουν και φωνής ήκουον». Όσοι δεν μπορούσαν να τον πλησιάσουν, θεωρούσαν αρκετή «τήν από της όψεως ευλογίαν».

Ο διάκονος Πόντιος, που έγραψε την βιογραφία του μάρτυρα επισκόπου Κυπριανού, διασώζει την πληροφορία ότι κάποιος χριστιανός στρατιώτης, που ήταν παρών κατά τη στιγμή του μαρτυρίου, πρόσφερε σε αυτόν άλλα ενδύματα, γιατί επιθυμούσε να αποκτήσει τα ενδύματα του μάρτυρα, που υγράνθηκαν από τον ιδρώτα της αγωνίας.

Όλα τα υλικά αντικείμενα που συνδέονται με τους «πνευματοφόρους» αγίους αγιάζονται και αγιάζουν όσους έρχονται σε επαφή με αυτά. Δεν διαφυλάσσονται ως απλά μόνο ενθύμια,

αλλά ως «ηγιασμένα» αντικείμενα άξια προσκυνήσεως και ευλαβείας. Όπως αναφέρει ο άγιος Γρηγόριος ο Νύσσης, ευλογία και αγιασμό αντλούν και όσοι αγγίζουν την θήκη (λάρνακα) που ήταν μέσα το λείψανο του μάρτυρος Θεοδώρου, γιατί δεν έχουν μόνο τα λείψανα υπερφυσικές δυνάμεις, αλλά και οι θήκες που τα περικλείουν και η «κόνις» των. Η δύναμη των αγίων κατά τον Ιωάννη Χρυσόστομο περνά «από ψυχής εις σώματα, και από σωμάτων εις ιμάτια, και από ιματίων εις υποδήματα, και από υποδημάτων εις σκιάς».

Πρέπει να τονίσουμε ότι η εκκλησιαστική παράδοση αναφέρει ότι τα ιερά αντικείμενα λόγω της παρουσίας της θείας Χάριτος αναδίδουν ευωδία, μία δηλαδή ιδιάζουσα ευχάριστη οσμή.

Η Αγία Ζώνη περιέβαλλε την κοιλία της Θεοτόκου με τον Χριστό ως έμβρυο και έλαβε την Χάρη των ιάσεων. Όσοι προστρέχουν σε αυτήν λαμβάνουν πλούσια Χάρη και παραμυθία. Όσοι βρίσκονται μέσα στο αχανές πέλαγος των ασθενειών, ας καταφύγουν στο πέλαγος του ελέους της παναχράντου Δέσποινάς μας. Προφητικά το Άσμα Ασμάτων, βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης, γράφει για τα ενδύματα της Παναγίας: «Οσμή ιματίων σου υπέρ πάντα τα αρώματα» (Άσμα Ασμ. 4,10-11).

Στην Ιερά Μονή μας υπάρχει ως αρχαία παράδοση να δίνονται στους ευλαβείς προσκυνητές, όταν το ζητήσουν, τεμάχια από κορδέλα που ευλογήθηκε με την Αγία Ζώνη της Υπεραγίας Θεοτόκου. Με την ευλογία της Αγίας Ζώνης γίνονται πολλά θαύματα. Λύεται κυρίως η στειρώση, και πολλά άτεκνα ζευγάρια αποκτούν παιδιά. Καρκινοπαθείς και άλλοι ασθενείς θεραπεύονται από ανίατες αρρώστιες.

Για να γίνει όμως το θαύμα, απαιτούνται ορισμένες θεμελιώδεις προϋποθέσεις. Μία είναι η αρετή εκείνου στον οποίο γίνεται το θαύμα. Η θεία Χάρις δεν αποκαλύπτεται και δεν παραμένει σε ακάθαρτη ψυχή, γεμάτη από πάθη και κακίες. Δοχείο της Χάριτος γίνεται όποιος έχει καθαρή ψυχή. Καθαρή «από παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος» κατά την έκφραση του αποστόλου Παύλου. Όπως αποδείχθηκε από πλήθος θαυμάτων, όχι μόνο ο δέκτης του θαύματος ή αυτός που το επικαλείται, αλλά και το στενό περιβάλλον μέσα στο οποίο ζει, πρέπει να μη βαρύνεται από πράξεις, λόγους και σκέψεις αντίθετες προς το θέλημα του Θεού. Εάν όμως βαρύνεται, πρέπει να εξαγνισθεί προηγουμένως με το μυστήριο της μετανοίας και με καθαρή εξομολόγηση. Μόνο τότε μπορεί να επικαλείται την θεία Χάρη.

Δεύτερη προϋπόθεση για να συντελεσθεί το θαύμα είναι η πίστη. Έτσι γράφει ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός: «Ο χριστιανός είναι πίστη· όποιος προσέρχεται με πίστη, θα κερδίσει πολλά, ενώ όποιος αμφιβάλλει, μοιάζει με κυματισμό θάλασσας, που τον παίρνει ο άνεμος και πηγαίνει πέρα δώθε και δεν θα πάρει τίποτα». Πίστη που φανερώνεται με ζωή που αγαπά ο Θεός. Όχι πίστη

μόνο στα λόγια. Αν στην καθημερινή ζωή μας δεν φανερώνουμε ότι αγαπούμε τον Θεό, τότε μοιάζουμε με τους ανθρώπους της εποχής του Κυρίου, τους οποίους χαρακτήρισε υποκριτές και για τους οποίους έλεγε: «Ο λαός ούτος τοις χείλεσί με τιμά, η δε καρδία αυτών πόρρω απέχει απ' εμού» (Ματθ. 15,8).

Πίστη απόλυτη, ανεπιφύλακτη, αταλάντευτη, πλήρης και σταθερή. Όποιος έχει τέτοια πίστη εξαρτά τον εαυτό του μόνο από τον Θεό. Εμπιστεύεται τα πάντα στη δύναμη και τη Χάρη Του. Η πίστη ή υπάρχει ή δεν υπάρχει. Εάν είναι πλήρης και σταθερή, είναι πραγματική πίστη. Εάν είναι πίστη με ερωτηματικά, με αμφιταλαντεύσεις, με επιφυλάξεις, με αμφιβολίες, με υποτροπές, είναι ανύπαρκτη. Δεν μπορεί μία τέτοια δήθεν πίστη να ελκύσει την θεία Χάρη και την παντοδυναμία, δεν μπορεί να κάνει δυνατά «τα παρά ανθρώποις αδύνατα». Όσο περισσότερο ανυψώνεται η πίστη του ανθρώπου, τόσο περισσότερο κατέρχεται προς αυτόν και τον πλησιάζει η θεία Χάρις. Υποχωρεί η πίστη, αποσύρεται η Χάρις. Φθάνει η πίστη στο ύψιστο δυνατό σημείο, ώστε να είναι πλήρης και ανεπιφύλακτη, τότε τη συναντά η θεία Χάρις και στο σημείο της συναντήσεως προκαλείται ο σπινθήρας του θαύματος. Τότε ο πιστός ό,τι και να ζητήσει, το λαμβάνει αμέσως.

Έτσι και ο ασθενής, εάν έχει εξαγνίσει τη ζωή του, ώστε αυτή να αποδεικνύει την πληρότητα της πίστεώς του, λαμβάνει το θαύμα και θεραπεύεται στιγμιαία, ολοκληρωτικά και οριστικά.

Αυτή ήταν και η θεραπευτική μέθοδος του Κυρίου μας. Πρώτα καθάριζε τη ψυχή και τη ζωή του αρρώστου με τη συγχώρηση των αμαρτημάτων του. Έπειτα έκανε τέτοιες ερωτήσεις σε όσους ζητούσαν την Χάρη Του, ώστε να τους βοηθήσει να συνειδητοποιήσουν μέσα τους και να ομολογήσουν ότι πράγματι πιστεύουν. Τρίτο στάδιο, μετά τη συγχώρηση των αμαρτιών και την ομολογία της πίστεως, ήταν η πλήρης ίαση. Και συμπλήρωνε όλο τον κύκλο της θεραπευτικής Του με τη σύσταση: «Βλέπεις; Έγινες καλά! Πρόσεχε, μην αμαρτήσεις πλέον, για να μην αρρωστήσεις χειρότερα» (βλ. Ιω. 5,14).

Με όσα γράψαμε κατανοείται ότι η Χάρις του Θεού είναι πάντοτε ο πρωταρχικός παράγοντας κάθε θαύματος. Για να γίνει όμως ένα θαύμα, είναι απαραίτητη η ζωντανή πίστη, η δύναμη της πίστεως. Με αυτή διασφαλίζεται η αποδοχή της θείας ενέργειας από τον πιστό χριστιανό. Παρά ταύτα δεν μπορεί να υπάρξει κάποια τεχνική συνταγή και για την πιο θερμή πίστη με την οποία να πραγματοποιείται ένα θαύμα. Οι απόστολοι του Χριστού, παρά την πίστη που είχαν, δεν μπόρεσαν να θεραπεύσουν τον σεληνιαζόμενο νέο (βλ. Ματθ. 17,15-21). Η απάντηση του Χριστού στην απορία των μαθητών, «γιατί δεν μπορέσαμε εμείς να τον θεραπεύσουμε;», φανερώνει ότι χρειαζόταν πιο θερμή προσωπική κοινωνία και συνταύτιση του θελήματος αυτών που ζητούσαν το θαύμα προς το πανάγιο θέλημα του μόνου αληθινού Θεού.